

tal concoursen veel te gering naar het aantal vereenigingen gerekend. Immers iedere plaats van eenige betekenis heeft wel een of meer mandolineclubs. En om nu deze vereenigingen in staat te stellen om deel te nemen aan een concours is het gewenscht om in verschillende deelen van ons land eenmaal per jaar een concours of muziekfeest te organiseren.

Er is echter nog wel meer dat voor de zomer gedaan kan worden. Het is U zeker allen wel bekend dat ons land arm is aan muziek en zang. Zeker, er zijn zijn muziek- en zangvereenigingen genoeg, maar zoo bedoel ik het niet. Laat de directeur eens op een repetitie zeggen wij spelen die of die marsch met een mooi zangerig trio met woorden of een mooi lied dat elk kent, en daar zingen we bij. Dan kijken de leden of ze het in Keulen hooren donderen. We kunnen het niet en ze willen het ook niet, daar voelen ze zich te groot voor. Ziet, geachte lezers dat is een verkeerd standpunt. Juist leent zich de mandoline en de gitaar zoo bijzonder mooi voor zang. Wie in Duitschland eenigszins bekend is, kent daar zeker ook die beweging wel van „Die Wandervögel”. Ik heb ze het vorige jaar gezien in Keulen en langs de Rijn in de bergen en bosschen en heb werkelijk verstandig gestaan wat ik daar hoorde en zag. Duizenden van alle gezindten trokken daar door de bergen en bosschen met hun mandoline's, gitaren en hun zang en wat hebben die een ontelbare hoeveelheid liederen. Het was werkelijk prachtig.

Nu hoor ik verschillende menschen al zeggen: ja maar wij zijn geen Wandervögels. Neen, inderdaad, is dat niet het geval, nog op geen stukken na; maar wat niet is, dat kan komen en daar zal ik U de volgende methode voor aanbevelen. Verdeel Uw vereeniging in kwartetten, dus eerste en tweede mandoline, mandola en gitaar. Deze komen een of tweemaal per week bij elkaar, dan bij die en dan bij die thuis. Ze spelen behalve concertnummers ook liederen, Hollandsche natuurlijk en geen moderne schlagers. De heer Lispet heeft misschien wel van deze liederen en marschen in boekvorm, niet te groot en gemakkelijk te hanteeren, anders is het misschien de moeite wel waard om deze te laten samenstellen.

Lichte marschen en liederen (neutrale natuurlijk die ieder kan zingen). Na deze eerst een paar maal doorgespeeld te hebben, gaat men er bij zingen eerst is het moeilijk maar dat went wel.

Nu organiseert de vereeniging een uitstapje met muziek en op verschillende plaatsen in onze mooie Hollandsche natuur laten ze dan hun muziek en zang hooren. Men zal daar zeer veel genoegen van beleven en op het eene volgt spoedig het andere uitstapje en een betere propaganda zal niet bedacht kunnen worden.

Het concertwerk behoeft er heelemaal niet onder te lijden, integendeel ze zal er op vooruit gaan, omdat de spelers meer liefde voor hun instrument krijgen en de saamhoorigheid onderling zal vergroot worden en men helpt onze muziek verspreiden.

Ik hoop dat deze ideeën navolging mogen vinden, in het belang van de vereenigingen en ons mooie mandolinespel.

B. FABRIE Jr.,
Directeur Mandolinevereeniging
„Die Wandervögel”, Hengelo.

De Spaansche Gitariste Rosita Rodès.

Onder de leerlingen van wijlen Francisco Tarraga, geldt Miguel Lobet als een der voornaamste. Hij is revens een kunstenaar van groot formaat. Bij Lobet mag men aannemen, dat de natuur hem de gitaar in den hand heeft gedrukt; toch was het echter toeval dat hij tot dit instrument kwam. Als zoon eens beekhouders in Barcelona, had hij zich den kunst toeval gesteld en bezocht daartoe de kunstschool zijner stad; zich aangetrokken gevoelende tot de muziek, studeerde hij muziektheorie. Een oom van Lobet was in het bezit van een gitaar, die hij zijn neef ten geschenke gaf, en waarop deze spoedig een groote vaardigheid verkreeg. Als de oom zijn neef eens hoorde spelen, overreedde hij den vader dien zoon gitaaronderricht te doen geven. Een leeraar was spoedig gevonden, doch in korten tijd overtrof de leerling zijn leeraar, doch zijn weg tot Francisco Tarraga voerde.

„Ik kwam,” zoo vertelt Lobet, „niet als een gewoon leerling tot Tarraga die een opgave uitwerkt en met nieuwe opgaven weer naar huis terugkeert. Neen, ik trad met mijn gitaar het studievertrek binnen en pakte mijn instrument niet eens uit. Ik zette mij rustig neer, en hoorde toe, even lang en dan zijde ik naar huis, mijn hoofd vol indrukken en het duurde dikwijls weken, alvorens ik deze verwerkt had. Zoo beleefde ik meer het gitaarspel, dan dat ik het leerde.”

Tarraga's leemethode was voor ieder zijner leerlingen individueel aangepast.

Zoo ook heeft Rosita Rodès, de jongste pupil van Miguel Lobet, het gitaarspel beleefd. Haar faam als gitaarkunstster is niet alleen door geheel Spanje verspreid, maar ook ver buiten die landsgrenzen, o.a. door opnamen op diverse Odéon Records. Haar onfeilbare techniek en vurig temperament, gepaard aan een groote muzikaliteit begeesteren het concertpubliek tot in hooge mate en overladen haar met bijvalsbetuigingen, zooals alleen maar groote violisten en andere instrumentalistten ten deel vallen. Speciaal hield Spaansche deel van haar programma vertolkt zij karakteristiek; werken van Sanz, Sors, Tarraga, Granados enz. worden buitengewoon voorgedragen.

Doch al is haar techniek tot ongekende hoogte opgevoerd, is het niet dat wat de muziekminnaars alleen verbluft en begeestert; de natuur heeft dit kind de muziek ook in de hersenen, in het hart gelegd; zij weet deze te doen beleven en gestalten te geven en dit is immers het hoogste in het rijk der klanken.

Rotterdam, Mei 1931.

P. VAN ES.

Berichten

AMERSFOORT. Ter gelegenheid van haar tweede jaarfeest, gaf de „Amersfoortsche Mandolineclub” op 18 April j.l. een in alle opzichten geslaagde uitvoering in de tuinzal van „Het Boompje”.

Het volgende programma werd ten gehore gebracht: Bersagliere, marsch; Concert Ouverture, K. H. Moed; Romance, W. Lösche; Largo, G. Händel; Mijn Bleuzerke, P. Moisterd; Heinzelmanschens Wachtparade, Kurt Noack; Andante grazioso, Joh. B. Kok; Cavalier delle Rose, wals, Coppettie; Julliette, Joh. B. Kok en L'Union Fait La Force, marsch, H. Smits.